

ELÉG IDŐ JUSSON TÁVOLSÁGOKRA

Tekintetem egy hegy különböző pontjaira
helyezve: elől hagyott dolgaimat temetem.

Amit a felszínen találtam,
szanaszét szórtam, aztán megfeledkeztem róluk.
Az idősebbek és a láthatatlanok magasságának
birtokában láthatom majd csak ezt a
rendetlenséget.

Most még csak a hegyek látványa hiányzik,
amíg nem növök magasabbra,
állni előttük, ruháját kergető lány.
Többszörösen exponált fotók a hegyek.

Alakzataikhoz igazodnak szétdobált figuráim
ahelyett, hogy hagynák, a formák körülvegyék őket.
Karjaikat eszerint lendítik, ekképp görbülnek,
igazodnak, helyezkednek a magasba –
egymáshoz való viszonyunk csak a hegyek láncolata.

40 A VILÁGÍTÓTORONY

Nem figyelt senki: tél volt,
bőrön át derengő alkonyat.
A repülőgépen ott volt a másik Nap,
felé fordítottam az arcomat,
hogymepillantsanak, elaludhassak.

Láttam az időt éjszaka,
hullámokat, amik nagyobbra nőttek
a sötétségnél, ahonnan érkeztek,
amikor megérkeztem.

A parti fényekben váltak ragyogó habbá,
és mintha ez a fehérség lett volna a hangjuk,
mert egyébként csend volt, és semmi sem mozdult,
csak az emberek.

Gondoltam rá sokszor, hogy majd elmesélem ezt neked:
itt éjszaka volt nyár és nappal,
és innen láttam meg a hajót,
ami elvihetett volna a partról,
de egyre csak közeledett.

HEGKÉPZŐDÉS

41

Felépültem
acélból, betonból, kőből, homokból, fából
– betegségből –,
és ami behálóz, a fenyegetés,
épp csak olyan messzire nyúlik,
mint az utak.

Otthonra lelünk a városokban,
mert a felépítésükben hozzánk hasonlóak,
pedig nem mi építettük őket,
semmi közünk azokhoz, akik
létrehozták véges, áttetsző alakzataikat.

Én is arra vágyom, hogy egy forró test
leomló architektúrája temessen maga alá,
a város alapításának korába.
De inkább egyedül is kézen fogva
mellékalakká vetkőzöm egy ideális tájban,
nem ugrom a tóba, nem mászok fára, nem rejtőzöm a fűbe
– ez a test túl sérülékeny, megsebeztek az épületek.

